

Briceagul elvețian Victorinox din oțel: O victorie tăietoare

Oțelul reprezintă nucleul aproape în fiecare cuțit, un instrument important pe care oamenii s-au bazat încă din cele mai vechi timpuri. Exteriorul unui cuțit de oțel pare simplu. Cu toate acestea, o privire mai atentă la cuțitele iconice Victorinox arată cât de versatile, complexe și funcționale sunt.

Aceste calități sunt extrase în principal din proprietățile remarcabile ale oțelului din care sunt fabricate cuțitele elvețiene.

Primele triumfuri ale cuțitelor din oțel Victorinox

Aproximativ o mie de angajați sunt angajați în producția de cuțite elvețiene. Zeci de mii de cuțite ies de pe linia de producție în fiecare zi după ce au trecut prin sute de etape de producție. Aproape toate cuțitele sunt produse pentru export. Acestea sunt utilizate în mai mult de o sută de țări din întreaga lume. Produsul se potrivește, fie în cazul unui ofițer, lângă o mașinărie de cizmar sau în biroul președintelui SUA. Acestea fiind spuse, cuțitul multifuncțional Victorinox a devenit iconic în țara sa de origine. De peste 100 de ani, armata elvețiană folosește acest instrument de oțel. Termenul „briceag de armată elvețian” a devenit un termen stabilit în Elveția pentru „practic” și „multifuncționalitate”.

Compania elvețiană Victorinox a fost fondată de Karl Elsener, care s-a născut într-o familie de negustori care deținea un magazin în Zug (Elveția) de mai multe generații. Cu toate acestea, Karl nu a vrut să devină negustor și a plecat să lucreze ca ucenic în atelierele de tăietori din Franța și Germania, unde a învățat să facă bisturie chirurgicale. Deși Elsener a refuzat să continue afacerea de familie, mama sa Victoria i-a susținut activ eforturile.

În 1884, cu puțin înainte de împlinirea a douăzeci și cinci de ani de naștere, Karl și-a făcut primul cuțit în atelierul său de tăietori situat în micul sat Ibach, lângă Geneva. Aceasta este considerată ziua în care a fost fondat renumitul producător elvețian de cuțite (numit în acel moment Elsener). Astăzi, Victorinox rămâne o companie de familie condusă de Carl Elsener IV.

Anul 1891 a fost următoarea etapă importantă în dezvoltarea companiei, când Karl Elsener I a combinat 30 de tăietori elvețieni în Asociația tăietorilor elvețieni, care există și astăzi. În acele timpuri, cuțitele erau fabricate manual, iar producția fiecărui atelier era relativ scăzută. Tăietorii aveau nevoie de loturi mici de metal scump și alte componente. Înființarea asociației a făcut posibil ca Elsener și colegii săi să economisească la materiile prime utilizate în producția de cuțite. Mai mult, grație consolidării capacităților de producție, membrii asociației au primit o comandă impresionantă de a produce cuțite pentru soldații armatei elvețiene, câștigând un contract în defavoarea fabricanților de cuțite germani.

În ciuda faptului că i-a îndepărtat pe concurenții din străinătate de pe piața elvețiană, Elsener nu a putut rezista concurenței cu tăietorii locali. În 1893, a doua cea mai mare companie elvețiană de tacâmuri, Paul Boéchat & Cie (redenumită ulterior Wenger SA), a primit ordinul de a furniza cuțite armatei. Cele două companii s-au luptat pentru acest client, până când Victorinox și-a achiziționat rivalul în 2005.

La acea vreme, reprezentanții companiei au justificat achiziția din motive de îngrijorare că activele producătorului elvețian Wenger ar putea fi achiziționate de un investitor străin. Reprezentanții Victorinox au considerat că o astfel de afacere ar putea duce la o deteriorare a calității produselor tradiționale elvețiene. Aceștia au declarat că Wenger va avea mână liberă în politica de marketing, producție și vânzări. În 2014, însă, producția de cuțite sub marca Wenger s-a oprit complet. Acest lucru a făcut din Victorinox singurul producător de cuțite militare din Elveția.

Progrese în producția de cuțite

În anii 1890, competiția era departe de a se termina - Karl Elsener și Wenger luptau cu înverșunare pentru contractul de producere a cuțitului Modell 1890. Avea o lamă, o sulă, un deschizător de conserve și o șurubelniță. Cuțitul era folosit în principal pentru deschiderea conservelor și asamblarea/demontarea puștii de serviciu elvețiene M1889.

Totuși, Elsener a avut o părere specială cu privire la Modell 1890. În 1897, Karl a creat și a brevetat designul cuțitului, cunoscut astăzi în toată lumea sub numele de briceag elvețian. În proiectarea sa, instrumentele erau atașate la mânerul cuțitului folosind un mecanism cu arc. În plus, Elsener a echipat cuțitul cu funcții suplimentare concepute pentru utilizatorii țintă, și anume ofițerii armatei elvețiene. Cuțitul a inclus instrumente suplimentare, cum ar fi o lamă mică de tăiere pentru a șterge greșelile din documente și... un tirbușon.

Această inovație a fost un succes comercial. Nu numai soldații elvețieni, ci și civili - studenți, fermieri și muncitori - își doreau briceagul de ofițer. Interesul public pentru acest model brevetat a dat naștere la diferite versiuni ale briceagului cu diferite instrumente. Elsener a atașat o pilă de unghii, foarfece, pensete, lupă și așa mai departe - până la 30 de unelte în total. Astăzi, Muzeul de Artă Modernă din New York expune modelul Champion, considerat un vârf al designului industrial. Dispune de 16 lame și atașamente care pot îndeplini 29 de funcții diferite.

Explozia în vânzare de la sfârșitul secolului al XIX-lea a îmbunătățit semnificativ situația financiară a companiei Elsener. În 1909, mama dragă a lui Elsener, Victoria, a încetat din viață. Plângând pierderea, el a schimbat numele companiei sale din Elsener în Victoria. Atunci, Karl a înregistrat emblema crucii albe și a scutului roșu ca marcă comercială, care este încă în uz.

O altă „explozie” pe care familia Elsener a experimentat-o a fost în 1945, la sfârșitul celui de-al doilea război mondial. Briceagul elvețian a câștigat o popularitate extraordinară în rândul armatelor aliate. Aproape fiecare soldat care se întorcea acasă de pe câmpul de luptă a încercat să cumpere un cuțit Victorinox ca suvenir.

Oțel în cuțite elvețiene

La începutul anilor 1920, englezul Michael Faraday și francezul Pierre Berthier au inventat oțelul rezistent la coroziune. Karl Elsener a recunoscut imediat proprietățile unice ale oțelului inoxidabil și a început să-l folosească pentru fabricarea cuțitelor. Elsener a decis, de asemenea, să eternizeze invenția remarcabilă și și-a redenumit compania adăugând cuvântul „inox” - termenul francez pentru oțel inoxidabil - la numele companiei. Acesta este modul în care marca Victorinox a câștigat toate atributele pentru care este cunoscută astăzi consumatorilor.

Admirația sa pentru noul material nu este întâmplătoare. Un cuțit este format în jurul oțelului din care este fabricată lama. Oțelul determină longevitatea și ascuțimea unui cuțit, materialele care vor fi folosite pentru a-l ascuți și așa mai departe. Înainte de inventarea oțelului inoxidabil, rugina era o problemă uriașă pentru producătorii de cuțite și proprietari. Odată ce apărea coroziunea, pătrundea mai departe în lamă și nu putea fi oprită. Acestea fiind spuse, primele pierderi de productivitate au fost observate atunci când muchia de tăiere a cuțitului, care avea doar o fracțiune de milimetru lățime, a început să ruginească.

În 1931, cea mai veche companie elvețiană de inginerie electrică - Brown, Boveri & Compagnie - a primit o comandă de la Victorinox pentru fabricarea primei fabrici de întărire complet electrice din lume. Această inovație a asigurat calitatea înaltă constantă a cuțitelor Victorinox.

Din ce sunt fabricate astăzi cuțitele elvețiene? Compania folosește oțel Dauphinox produs în Franța de Bonpertuis. Acestea sunt oțeluri rezistente la coroziune cu un nivel mediu de carbon, cu un nivel ridicat de crom (clasele X55CrMo14, X50CrMoV15, X46Cr13 și X38CrMo14, în funcție de tipul sculei).

Chiar și astăzi, producția fiecărei lame pentru briceagul elvețian începe cu oțel plat. Înainte de a fi utilizat în producție, fiecare centimetru de oțel este inspectat la uzină (în ciuda reputației impecabile a producătorului de materii prime). Omogenitatea, compoziția și respectarea specificațiilor oțelului sunt verificate, deoarece fiecare defect are ca rezultat o rezistență mai redusă la uzură și la coroziune. Încrederea în caracteristicile superbe ale oțelului permite Victorinox să ofere o garanție pe viață pentru produsele sale.